

Iniciam la Quaresma

Es habitual sentir dir pels cafès que això de no menjar carn els divendres és un doi. Que si un menja peix, potser passa més gust. És ben veritat. Jo mateix, molts de divendres de Quaresma aprofit per menjar una arengada torrada. Hi pas un guster. I tanta sal, no me la podria permetre tot l'any.

Era dura per als pobres la quaresma d'abans de la reforma litúrgica. No podien menjar carn cap dia de la setmana. En canvi els rics, a «las Españas» (Sudamèrica, la península Ibèrica, i no sabia dir si territoris actualment italians) sí que podien pagar la Butla de la Santa Creuada.

Va ser a finals del segle XV, durant la llarga guerra per la conquesta de Granada, que mancaren fons per sostenir la campanya. I es va inventar aquest nou tribut. Més endavant, es convertiria en la principal aportació per mantenir els serveis públics a l'Amèrica conquerida pels Espanyols a les terres sense metalls preciosos.

Les reformes impulsades pel Concili Vaticà II, encomanaren a les conferències episcopals definir quins havien de ser els dies penitencials i quins signes externs s'havien de fer. A Espanya, llevaren les vigílies de les grans festes, i a la Quaresma, deixaren solament les obligacions que abans tenien els que havien pagat la Butla: Les persones sanes entre 14 i 59 anys haurien de fer dejuni el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. Es va definir el dejuni com fer una sola menjada al dia i no menjar res a altres hores. I tots s'haurien d'abstenir de menjar carn els dos dies ja esmentats i tots els divendres de Quaresma.

Tenen raó els que parlen pels cafès i diuen que això és molt fàcil. Com ho podem entendre? Unes penitències difícils, com abans, ens podrien fer pensar que ja hem complit. I per molta fam que passàssim, potser no haguéssim fet bé a ningú. No és aquesta la penitència que l'Església i Jesús volen. Per això, els esforços que se'ns demanen a tots són molt petits. Perquè ens serveixin senzillament de recordatori que això no basta per res, que cada u ha de cercar la vertadera penitència que li demana Déu.

La paraula penitència està molt gastada i arrossegada per la història. Què hem de fer? Hem de mirar cap a nosaltres mateixos i hem de veure lo molt que encara ens manca per arribar a l'altura d'un fill de Déu. Veure aquelles coses que ens distreuen o desvien del camí de ser cada dia millors. I agafar una, dues o tres d'aquestes coses (voler-ho arreglar tot ens duria sols a fracassar) i posar-nos a treballar de valent i amb esforç per millorar-les.

No tocaria costar gens entendre-ho a la gent del nostre temps. Ho fan contínuament: no menjar tal cosa, fer més exercici, prendre productes de soja, reciclar millor els residus, etc. Si passam una estona mirant com

tenim cura de l'ànima, veu-

rem que ens manquen coses a fer igual que quan miram la cura que tenim del cos i de la natura. La pedagogia de l'Església ens hi crida aquests dies. Au!. Posem fil a l'agulla!.

Antoni Amorós Terrasa

Jornada Mundial de la Joventut a Panamà

El passat 24 de gener va començar oficialment la 34a Jornada Mundial de la Joventut a Panamà amb la cerimònia de benvinguda al Papa Francesc i d'obertura de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) al Camp de Santa Maria l'Antiga (Cinta Costera). Abans, el Papa, havia estat rebut per part del President de la República de Panamà, Excm. Sr. Juan Carlos Varela, al Palau presidencial de Las Garzas.

Aquesta ha estat la tercera Jornada Mundial de la Joventut que ha tengut lloc a l'Amèrica Llatina, després de Buenos Aires (1987) i Rio de Janeiro (2013). Sota el lema "Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules", la Jornada Mundial de la Joventut a Panamà tenia com a objectiu acostar els joves a la fe.

El Papa Francesc va recordar als joves com la salvació que Déu ens ofereix és una invitació a formar part d'una història d'amor que canvia radicalment la vida. Déu es fa present en la nostra història i vol que li diguem "sí". D'aquesta forma, Déu va sorprendre Maria, i la va convidar a formar part d'aquesta història d'amor. Maria, va dir el Papa Francesc als joves, no era una dona que sortís en les "xarxes socials", però, sense voler-ho ni buscar-ho, es va convertir en la dona més influent de la història.

Amb poques paraules, Maria va dir "sí" i va confiar en l'amor de Déu i en les seves promeses. Déu és l'única força capaç de renovar, de fer noves totes les coses. El Papa va animar els joves a fer-se aquesta pregunta: "quina cosa vull que Déu renovi en el meu cor?".

Maria respongué "faci's en mi", a l'àngel. No va ser una acceptació passiva o resignada. Va ser un "sí" confiat. Va ser el "sí" de qui vol comprometre's i de qui vol arriscar, de qui vol apostar-ho tot, sense cap altra seguretat que la certesa de ser portadora d'una promesa. I el Papa animà els joves preguntant-los: "Us sentiu vosaltres portadors d'una promesa?", "Quina promesa tenc en el cor per portar endavant?". Maria va viure una missió difícil, però les dificultats no li van fer dir "no". El seu "sí" i les ganes de servir van ser més fortes que les dificultats i els dubtes.

Equip de redacció

Una visita històrica per al diàleg entre religions

El Papa Francesc continua fent història. Aquesta vegada ha estat amb motiu de la seva visita als Emirats Àrabs Units entre els dies 3 i 5 de febrer passats, un fet que l'ha convertit en el primer cap de l'Església catòlica que posa els peus a la península aràbiga, lloc de naixement de l'Islam.

Francesc va arribar a la capital dels Emirats àrabs, hores després d'haver fet una crida des del Vaticà, perquè es complís de manera urgent el limitat alt al foc al Iemen, i perquè els aliments i els medicaments arribin al seu poble, que està patint la pitjor crisi humanitària del món.

Però hi ha hagut una foto d'aquest viatge que ha donat la volta al món: una besada entre el Papa i l'imam Sheikh Ahmed al Tayeb, en un gest històric d'acostament entre la religió cristiana i la islàmica. Tant l'un com l'altre varen condemnar qualsevol tipus de discriminació contra les minories religioses i feren una crida a la fraternitat; en el segon dia d'una visita històrica a la península aràbiga, una zona profundament ferida pels conflictes i les desigualtats.

"Som aquí com un germà", digué el Papa quan va arribar a Abu Dhabi. Una declaració de la qual es va fer ressò tota la premsa dels Emirats. En la mateixa línia, durant una trobada de líders religiosos, Francesc destacà molt aquest concepte: "Som germans. O construïm el futur junts o no hi haurà futur".

Montserrat Nadal Fullana

Mn. Guillem Parera Galmés

Un capellà incombustible

Tocam al pis de l'antiga rectoria de St. Josepet, i D. Guillem ens obri.

Ens acull tot amatent i ens fa passar a la saleta d'estar. Ell viu tot sol des que va morir la seva germana Joana, però disposa de servei per al menjar i la neteja. Sempre té programa en marxa: visitar malalts, ajudar a les paròquies, preparar la trobada de "Vida Creixent"... També li agrada passar estones a fora vila, conrant l'hortet.

El piset és acollidor i ple de detalls que denoten la seva llarga i profunda experiència.

I mentre ens disposam a la conversa, ens dona la trista notícia de la mort del seu germà Tomeu, que vivia a Madrid; un càncer de limfoma l'ha afectat greument. Que el Pare l'aculli en la Vida nova del cel.

Malgrat tot, D. Guillem es mostra serè i disponible, donant proves d'una lucidesa i d'una memòria envejables.

Quan vàreu néixer i com era la vostra família?

Vaig néixer a Manacor dia 2 d'agost de 1925. Mon pare i mu mare nomien Joan i Aina M^a. Érem cinc germanes i quatre germans. Jo vaig ser el quart. Ara quedam només en Biel i jo. A ca nostra, a més de l'educació humana, ens encaminaren cap a Jesús, i ens inclinaren a participar en les activitats de l'Església.

A quins col·legis vàreu estudiar, i com va sorgir la vostra vocació a ser capellà?

Vaig començar a "La Salle", i després vaig seguir a l'Escola de Comerç on vaig fer el peritatge mercantil. De ben jovenet ja formava part de l'Acció Catòlica; el nostre consiliari era D. Pere Sureda – que pels anys 60 fou rector del Seminari – i jo sentia una vertadera admiració per ell. El seu testimoni em va animar a oferir-me per anar a missions, però D. Pere em va convèncer que havia de començar per entrar al Seminari, i així ho vaig fer quan tenia 16 anys. En aquell moment d'immediata postguerra, els joves érem decidits i idealistes. L'ambient mateix i la família de manera especial contribuïren a refermar la meua vocació.

Com era l'ambient de la vostra família, els anys de la vostra infància i joventut?

Mon pare i mu mare eren profundament creients. Ens ensenyaren a pregar, a conèixer Jesús, a seguir-lo i a viure

Amb un grup de Vida Creixent, a l'èrmita de St. Lorenç de Cala Tuent – 2016. A l'esquerra, na Joana Parera Galmés

les seves ensenyances, sobretot donant bon exemple.

L'ambient social i de carrer, quan jo era nin i adolescent, era hostil al cristianisme. Estàvem enrevoltats de gent no creient. Eren temps de persecució que, encara que no fos cruenta, resultava amenaçadora. Mon pare regentava un taller de mobles, i molts de pics s'havia de beure insults i amenaces. A les portes dels qui eren gent d'Església hi apareixien cartells que amenaçaven amb la mort i amb expropiacions. A partir de 1932, l'ambient es va anar enrarint; i sobretot a partir de febrer de 1936... No se sabia què passaria, però s'intuïa un esdeveniment explosiu, com així fou.

I com us adaptàreu a la vida i a la convivència del Seminari?

En el Seminari, vàrem haver d'anar a les classes amb els petits que entraven als 11 anys, i això ens incomodava. Als nostres 16 o 17 anys, ens sentíem majors i experimentats, en comparació dels qui havien començat de nins. Així i tot, pens que ho vaig superar bé. Quan feia Filosofia, vaig ser també responsable (prefecte) dels primers cursos al Seminari Menor, que ocupaven tota una zona del convent del Socors, dels Agustins.

De totes maneres el silenci, la pregària, la disciplina i l'estudi creaven un àmbit propici per a la nostra formació com a futurs preveres.

Record professors com D. Francesc Payeras o D. Francesc Batle. Admiràvem especialment D. Sebastià Gayà, professor de Literatura. Tinguérem de rectors D. Josep Rosell i D. Bartomeu Torres. D. Pere Xamena era el superior del Seminari Major i el P. Boix, jesuïta, era el nostre director espiritual.

Com recordau la vostra ordenació sacerdotal?

Va ser una data molt significativa i extraordinària. Era la Vigília de Pentecostès, dia 31 de maig de 1952, a l'estadi de l'Espanyol. Se celebrava el Congrés eucarístic internacional a Barcelona. Allà rebérem l'ordenació de prevere 800 seminaristes de tot el món. Fou una jornada carregada d'emocions. Jo record que tenia al meu costat joves d'Etiòpia i del Vietnam. Ens enteníem parlant en llatí. Va ser una vi-

vència meravellosa d'Església universal.

Dia 21 de juny, vaig celebrar la primera Missa solemne a l'església dels Dolors de Manacor.

Quin fou el vostre primer destí com a capellà jove?

El meu primer nomenament va ser de vicari de Génova. Vaig servir aqueixa parròquia, durant tres anys. Els vicaris joves ens encarregàvem sobretot de la joventut, que aleshores responia amb generositat i en grups nombrosos.

Per la meua part, em vaig introduir dins les famílies dels obrers de les "pedreres", que explotava l'empresa "Dragados y Construcciones", amb motiu de la construcció del moll del port de Palma. Eren joves que provenien de presons on se'ls havia reclòs pel fet d'haver militat a les files dels republicans; amb el treball a les pedreres podien anar redimint les penes que els havien aplicat. Les condicions de feina eren 'subrealistes'; es donaren casos de morts electrocutats per cables d'alta tensió mal enterrats, i per la topada de carreretes...

Jo em vaig fer molt amic dels joves, i vaig organitzar excursions amb fills dels obrers. En aquella època, convidàvem els joves a participar als "Curses de Cristiandat" i les al·lotes a les "Convivències" (que s'oferien a la casa d'espiritualitat de can Tàpera).

Al cap de tres anys, vaig haver de deixar la parròquia per malalt.

Parlant de joves, creis que seria possible fer una comparació entre la joventut dels anys 50-60 i la joventut d'ara?

Les comparacions sempre resulten complicades, però puc dir que els joves – almanco els que nosaltres tractàvem – eren idealistes, entusiastes, responien amb generositat, participaven de bona gana en reunions de grup... És ver que l'ambient ajudava i que l'Església fruïa aleshores d'elevat prestigi i d'influència social.

Actualment – segons el meu punt de vista – en veig molts agafats als mòbils, a les tauletes, als video-jocs, on s'hi troba de tot, però sovint fa perdre temps i crea addicció. Trob manca de compromís i de constància. Són pocs els qui aspiren a molt més que divertiments superficials, enmig d'un ambient materialitzat i erotitzat. Tal volta els pares – en un situació de més benestar material – han donat coses, però no han comunicat valors. A nivell religiós, són molt pocs els qui participen de les celebracions o trobades d'Església; i alguns no volen fer pública la seva fe, per por que els companys se'n riguin d'ells.

Hi ha, naturalment, minories de joves que s'apunten a activitats juvenils parroquials. I a nivell social i cultural, n'hi ha uns pocs que destaquen, que són responsables, que estudien i són "cervellets", que se'n van a estudiar i fins i tot troben fora del país treballs de qualitat.

I a partir de 1955, on fóreu destinat?

Va ser quan vaig patir una pleuresia que em tingué sis mesos de baixa. Llavors vaig quedar a Manacor, com a capellà del batalló de soldats. Entre 1956 i 1962 vaig ser professor al Col·legi de la Puresa i també capellà de l'Institut.

Què destacaríeu de la vostra estada a Santanyí?

Des de 1962, i durant 13 anys, vaig estar de rector a Santanyí. Allà la parròquia tenia una petita Acadèmia d'estudis, i vàrem aconseguir muntar un Institut de Batxiller elemental, com a Col·legi Lliure Adoptat amb el nom de "Bisbe Verger", aprofitant la reforma educativa de Villar Palasí. Més envant afegírem el Batxiller superior, i després Formació Professional. Avui dia està ben actiu com a Col·legi Concertat.

Un altre fet destacable fou la restauració del Santuari de la Mare de Déu de Consolació, i vàrem construir unes sales per a trobades. Aconseguírem trobar la imatge autèntica, que es guardava a la possessió de "La Costa", i ens posàrem a arreglar el camí i la pujada amb escalons. En Guillem Mas, enginyer, va eixamplar el camí i el va asfaltar a compte seu. I a la resta de reformes, hi varen col·laborar mestres d'obres de Santanyí, de s'Alqueria Blanca i d'Es Llombards. Un santanyiner que tenia una teulera ens va regalar l'aigua, que havia de pujar al Santuari; els estudiants del Col·legi treballaren de valent: les nines cavaren la síquia per enterrar la tuberia per a l'aigua, i els nins sembraren els pins de l'entorn.

El poble es va engrescar amb el Santuari: 54 famílies es varen comprometre a obrir i tancar les portes de Consolació, per torns setmanals, realitat que encara perdura.

Dos vicaris joves, en Joan Matas i en Miquel Mascaró, animaren molt les tasques pastorals i el treball amb la joventut. Adoptàrem el curs de formació "Cristo en casa": en els recessos s'arreglegaven fins a 350 persones, i a la reunió setmanal acudien unes 150. Varen dirigir diferents trobades el P. Antoni Oliver C.R., D. Llorenç Tous,

D. Miquel Moncadas, D. Guillem Payeras i altres.

I de la parròquia de Campos, què ens podeu contar?

A Campos, hi vaig exercir de rector durant 14 anys (de 1975 a 1989). Amb un grup d'adults posàrem en marxa l'Escola de Pares, que s'havia iniciat a Canàries amb Ràdio ECCA, i que adoptà Ràdio Popular de Mallorca. Estava organitzada en sessions diverses, de dilluns a divendres, amb la participació de moltes parelles.

A partir del contacte amb aquests pares, fèiem excursions llargues per la Serra de Tramuntana, també amb els al·lots. En aquestes activitats, col·laboraven units el col·legi "Joan Ballester" i l'Escola estatal.

El centre de joventut prengué el nom de "s'Escull", i preparàvem campaments d'estiu, també fruit de les APAS i de

D. Guillem amb en Jaume Mascaró, enfilats a una vella alzina de Lluç

l'Escola de pares. Molt sovint acampàvem a Cala Murta, amb la col·laboració del propietari, el Sr. Rotger. Amb els monitors, cada estiu, anàvem als Pirineus per a llargues caminades a peu.

Els vicaris de Campos eren aleshores D. Guillem Dameto i el jove Pere Ramis Mut.

I pel que fa a reformes, vàrem emprendre la restauració de l'ermita de St. Blai, capella romànico-gòtica. Descrostàrem l'emblaquinat i quedà de bell nou el marès vist i a més anàrem sembrant diverses plantes i arbustos, com una espècie de jardí botànic. Allà s'hi celebra l'Eucaristia de tant en tant, s'hi fan primeres Comunions, Matrimonis i trobades.

Els mateixos pares i els joves varen preparar l'escenificació de "Jesucrist Super-Star", que ja havíem fet a Cala Figuera (Santanyí). Ara el presentàrem a l'església nova de sa Ràpita, aconseguint superar la ressonància que feia l'edifici, forrant les parets amb cartons (els que s'usen per a embolicar ous).

Sabem que l'any 1989 foreu destinat a la parròquia del Pont d'Inca. Què recordau d'aquesta etapa de sis anys?

També hi havia reunions amb matrimonis, un grup de pregària, i s'hi organitzà un grup de MIJAC (Moviment de joventut d'Acció Catòlica). Se solien reunir cada setmana. En aquestes tasques vaig tenir molt bons col·laboradors, com na Margalida Nadal, en Gabriel Palmer i altres. El germà Deogracias de La Salle inicià el moviment de Vida Creixent, que era nou a Mallorca.

I us arribà la jubilació com a rector, però no deixàreu la tasca parroquial. Què fèreu entre els anys 1995 i 2000?

El Sr. Bisbe em demanà que m'ocupàs de la parròquia de Son Carrió. Allà hi ha una gran església, projectada per Mn. Antoni Mª Alcover; per cert que el ventall de la claraboia tenia les finestres tapades amb canyes; no hi havia vidres, i vaig aconseguir que s'elaborassin 12 vitralls amb figures dels apòstols. Un senyor que dirigia el Banc Popular feu donació de les grans portes i del cancell de l'entrada.

També a Son Carrió fèiem una reunió bíblica setmanal, amb una vintena de persones majors.

D'aquí, ja em vaig abocar a animar un grup de Vida Creixent a Manacor. Record que el primer consiliari diocesà va ser D. Damià Vidal, aleshores rector de la Soledat; i actualment ho és D. Pau Oliver.

I residint ja a Manacor, com continuàreu la vostra labor apostòlica?

Aleshores era rector de N^a S^a dels Dolors D. Rafel Umbert, i jo ajudava a les parròquies en la celebració de l'Eucaristia i en altres tasques pastorals. Fundàrem el Moviment de Vida Creixent, que dura fins al dia d'avui. Ja estava establert a Palma i voltants; el grup de Manacor va ser el primer de la part forana.

Quina de les tasques pastorals que he realitzat vos ha quedat més gravada?

De totes les activitats pastorals que he duit a terme al llarg de la meva vida, la que més m'arribà al cor foren els "Cursillos de Cristiandad". Ja, de quan era seminarista, el fundador n'Eduardo Bonnín venia a parlar-me dels projectes i avanços que feien juntament amb D. Pere Sureda, rector de Santanyí, i com iniciaren el moviment dels "cursets" amb un grup de joves a Cala Figuera. Després s'hi implicà també el bisbe D. Joan Hervàs, i els donaren format. Quasi a totes les parròquies on he estat, sobretot a Gènova, a Manacor i a Santanyí, vaig procurar animar-los.

I ja per acabar, parlau-nos de les vostres aficions

M'entusiasma el muntanyisme. He pujat a tots els cims de la Serra de Tramuntana, a molts de Sierra Nevada, als Pirineus... La darrera pujada fou a Monte Perdido; encara hi va venir la meva germana Joana, però ella va quedà a l'alberg perquè ja no tenia coratge de pujar.

Durant molt de temps, cada any feia el Torrent de Pareis: primer, per veure com estaven els gorcs, després amb els monitors de la parròquia, i finalment amb tots els joves o amb els nins i nines. Crec que al llarg de la meva vida, l'he travessat entre 60 o 70 vegades.

Una altra afició és que m'agraden molt les feines del camp: sembrar, regar, podar, cavar. Gràcies a una finqueta de la viuda del meu germà 'Pedro', devora St. Llorenç, puc exercitar-me en aquestes labors, dues hores cada parell de dies.

I deixam ja D. Guillem a ca seva, perquè ha d'atendre visites i preparar les reunions i entrevistes que el tenen ben ocupat. Un altre dia, pensam tornar per demanar-li com ha anat arrelant a Manacor, i a Mallorca en general, el moviment de Vida Creixent. Gràcies per l'acollida i per tan amable conversa.

Bartomeu Tauler i Francisca Vicens

D. Guillem Parera al costat del cardenal Lluís Francesc Ladària, a l'Eucaristia del mes d'agost de 2018, a l'església dels Dolors

És obligació anar a missa el diumenge?

Parla el Papa Francesc

Si ens preguntam, per exemple: ¿és obligació estimar i servir els pares majors? Veurem que no és qüestió d'obligacions, sinó d'una vivència de gratitud que acceptam també com un deure, però que a la vegada se'ns retorna amb escreix. Igual passa amb la participació a l'Eucaristia dominical.

El Papa Francesc parlava així a una audiència general pel desembre de 2017: "El cristians anam a missa el diumenge per trobar el Senyor ressuscitat, o millor dit, per deixar-nos trobar per Ell, escoltar la seva paraula, alimentar-nos a la seva taula, i així fer-nos Església, com a família, com a Cos místic de Crist..."

Així ho compregueren els deixebles de Jesús, que es trobaven en l'Eucaristia (que anomenaven Fracció del Pa) el primer dia de la setmana, el 'dia del sol', dia en que Jesús havia ressuscitat i s'havia aparegut als deixebles... Per això el diumenge és un dia sant per a nosaltres. El diumenge cristià gira al voltant de la missa. ¿Quin diumenge seria per a un cristià, si faltàs la trobada amb el Senyor?...

Algunes societats secularitzades (com la nostra, de Mallorca) han perdut el sentit cristià del diumenge il·luminat per l'Eucaristia. És necessari que revifem aquesta consciència, que recuperem el significat de la festa, el significat de l'alegria, de la comunitat parroquial, de la solidaritat, del descans que restaura

l'ànima i el cos...

La trobada dominical amb el Senyor ens dona la força de viure l'avui amb confiança i valentia i anar endavant amb esperança. La Comunió eucarística amb Jesús, Ressuscitat i Viu eternament, anticipa aquell Diumenge sense posta, quan no hi haurà més fatiga, ni dolor, ni dol, ni llàgrimes, sinó només l'alegria de viure plenament i per sempre amb el Senyor...

¿Què podem respondre a aquells qui diuen que no serveix per a res anar a missa, perquè l'important és viure bé, estimar el proïsme? És veritat que la qualitat de la vida cristiana es mesura per la capacitat d'estimar, com Jesús ens va ensenyar... Però ¿Com podem practicar l'Evangeli sense prendre l'energia necessària per a dur-ho a terme, cada diumenge especialment, de la font inesgotable de l'Eucaristia?

No anam a missa per donar alguna cosa a Déu, sinó per rebre d'Ell allò que de veres tenim necessitat...

En conclusió, ¿per què anar a missa el diumenge? No basta respondre que és un precepte de l'Església; només això no és suficient. Tenim necessitat de participar en la missa dominical perquè només amb la gràcia de Jesús, amb la seva presència viva en nosaltres, podem posar en pràctica el seu manament, i així ser els seus testimonis creïbles."

(Recollit per Bartomeu Tauler)

El passat 3 de gener el Consell General dels Missioners dels Sagrats Cors va prendre la decisió de lliurar l'Administració del Santuari de Lluc a la Diòcesi de Mallorca

Aquesta decisió va ser comunicada pel Superior General a Mons. Sebastià Taltavull el 16 de gener, que a partir d'aquest moment coordinarà com a bisbe de Mallorca aquest procés de traspàs. Les raons que ens porten a prendre una decisió així es resumeixen a constatar l'escassetat de personal causada per la manca de vocacions mallorquines que la Congregació pateix fa ja molts anys.

Els MSSCC es varen fer càrrec de l'administració del Santuari de Lluc l'any 1891 —un any després de la seva fundació el 1890— atenent a la sol·licitud de qui era llavors Bisbe de Mallorca D. Jacint M. Cervera.

Des de llavors, els MSSCC —coneguts precisament a Mallorca com 'Els Pares de Lluc'— han treballat incansablement perquè el Santuari de Lluc fos realment la "Casa Pairal de tots els mallorquins", desenvolupant una meritòria tasca que ha implicat tant el sosteniment material com la dimensió pastoral i espiritual de la Casa de la Moreneta.

L'especialíssima vinculació entre els MSSCC i Lluc fa

que aquest comiat sigui molt costós i només senten per haver arribat a la conclusió que és impossible prolongar a causa de l'escassetat de personal dalt esmentada.

Sentim un gran mal a l'hora de dir adéu a aquest 'beneït lloc' —com es referia a ell el mateix P. Joaquim Rosselló, el nostre fundador— però manifestam alhora nostre desig de seguir servint l'Església local de Mallorca dins de les nostres possibilitats.

(Comunicat de la Diòcesi)

Sabem que els missioners continuaran a Lluc el temps que faci falta, potser sis mesos o fins i tot un any; que tota la tasca duita fins ara seguirà endavant; que es mantindrà l'Escolania dels Blauets; que Lluc no deixarà de ser "lo sant racó de la llar" de tots els mallorquins, on Maria ens hi espera per ser per a tots memòria, testimoni i animadora de la fe en Jesús, el Fill que ens mostra l'Evangeli obert.

(Redacció de Lluerna)

Parròquies de Manacor

Presentació de comptes 2018

Parròquia de N. Sra. dels Dolors

Durant l'any 2018 hem gastat 1.141,53 € en petites reparacions. En telèfon, electricitat, butà, material d'oficina, material de neteja, gestoria atribuïble al servei de culte, etc. hem gastat 21.713,74 €. En activitats pastorals, revistes, fulletons, petits regals, convidades d'agraïment a col·laboradors, etc. hem gastat 6.812,58 €. Les parròquies que ingressen més de 60.000 € han d'ajudar al Bisbat amb un 5 % dels ingressos, això hauria suposat enguany uns 3.200 €. També hem de dedicar al fons per retribuir els capellans un 20 % dels ingressos bruts, això hauria suposat enguany uns 13.000 €. El personal que ha treballat a la parròquia, sumant sou, Hisenda, seguretat social, etc. Ha costat 26.559,28 €.

El total de sortides per mantenir l'activitat pròpiament parroquial ha estat d'uns 72.000 €.

Els que ens heu demanat funerals, baptismes, comunions, noces, etc. heu col·laborat amb 7.265,20 €. Els que col·laborau cada mes a través del banc heu aportat 1.173,42 €. A les bacines heu aportat 29.083,78 €. Heu donat en mà de forma desinteressada 3.196,57 €. Els bacinets de l'Església parroquial han arreplegat 21.929,64 €. La subvenció de l'Ajuntament i altres petites entrades han suposat 2.495,25 €. Total d'entrades per acció no comercial: 65.143,94 €. Un milió de gràcies a tantes persones que col·laborau en el sosteniment econòmic de la parròquia.

Com veis, el funcionament normal de la parròquia suposa un dèficit d'uns 7.000 € que s'ha cobert amb el fruit dels lloguers.

Per altre costat, abans de l'arribada del nou rector s'havien gastat 24.582 € en reparacions majors que sempre demanen els grans edificis antics. I durant el 2018 s'ha anat fent la reparació de l'arrambador i les decoracions de les finestres del campanar que han costat, de moment, 30.237,47 €. Un total de despeses per grans reparacions de 54.819,47 €.

Les collectes per obres no cobreixen ni d'enfora aquesta quantitat, que s'ha pogut pagar gràcies a la prudència dels nostres antecessors que anaren fent un raconet per si de cas.

Gràcies a la feïna de l'associació per l'Orgue del Convent i al Consell Insular, s'ha iniciat una gran restauració. Durant el 2018 el Consell ha donat 50.000 €. Està bastant avançat que en doni 50.000 més, el 2019. I hi ha un conveni perquè la reparació arribi als 250.000 €. Tot manejat amb totes les garanties legals dels diners públics. Sols per restaurar l'orgue.

Parròquia de Crist Rei

Durant l'any 2018 hem gastat 254,50 € en petites reparacions. En telèfon, electricitat, butà, material d'oficina, material de neteja, etc. hem gastat 4.738,67 €. En activitats pastorals, revistes, fulletons, petits regals, convidades d'agraïment a col·laboradors, etc. hem gastat 519,98 €. Hem de dedicar al fons per retribuir els capellans un 20 % dels ingressos bruts, això hauria suposat enguany uns 2.300 €. El personal que ha treballat a la parròquia ha costat 2.157,85 €.

El total de sortides per mantenir l'activitat parroquial ha estat d'uns 10.000 €.

Els que ens heu demanat funerals, baptismes, comunions, noces, etc. heu col·laborat amb 2.231,16 €. L'arrendament de la rectoria enguany ha tengut una ganància de 3.462,45 €. Els que col·laborau cada mes a través del banc heu aportat 308,53 €. A les bacines heu aportat 4.756,22 (a 31 de desembre anavem un poc endarrerits d'ingressar monedes, hi ha hagut uns 2.000 € més que sortiran el 2019). Heu donat en mà de forma desinteressada 370,97 €. El total d'entrades ha estat de 11.129,33 €. Un milió de gràcies a tantes persones que col·laborau en el sosteniment econòmic de la parròquia.

Com veis, el funcionament normal de la parròquia suposa un superàvit d'uns 3.000 € que queda a un raconet, juntament amb les collectes per obres, en previsió de reparacions majors.

Parròquia de Sant Pau

Durant l'any 2018 hem gastat 286,86 € en petites reparacions. En telèfon, electricitat, butà, material d'oficina, material de neteja, etc. hem gastat 2.090,73 €. En activitats pastorals, revistes, fulletons, petits regals, convidades d'agraïment a col·laboradors, etc. hem gastat 807,89 €. Hem de dedicar al fons per retribuir els capellans un 20 % dels ingressos bruts, això hauria suposat enguany uns 1.600 €. El personal que ha treballat a la parròquia ha costat 1.812,01 €.

El total de sortides per mantenir l'activitat parroquial ha estat d'uns 6.600 €.

Els que ens heu demanat funerals, baptismes, comunions, noces, etc. heu col·laborat amb 1.316,16 €. Els que col·laborau cada mes a través del banc heu aportat 493,07 €. A les bacines heu aportat 6.339,6. El total d'entrades ha estat de 8.148,84 €. Un milió de gràcies a tantes persones que col·laborau en el sosteniment econòmic de la parròquia.

Com veis, el funcionament normal de la parròquia suposa un superàvit d'un poc més 1.000 € que queda a un raconet, juntament amb les collectes per obres, en previsió de reparacions majors.

DEL 5 DE NOVEMBRE
2018 AL 12 DE FEBRER 2019

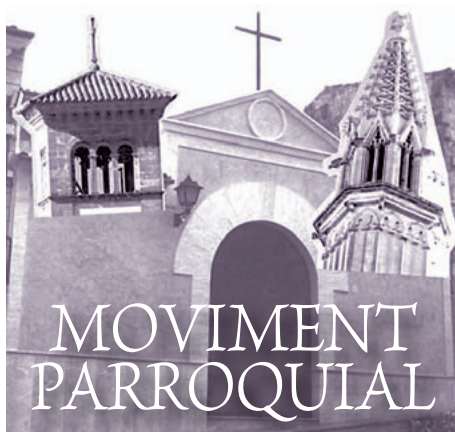
Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Cloe Rosa Gilgado Pastor
- Toni Garcia Mascaró
- Gemma Pascual Muñoz
- Carla Marí Rosselló
- Elena Pascual Muñoz
- Martí Massanet Peña-Vargas
- Clara Massanet Peña-Vargas
- Toni Febrer Herrera
- Zoe Nicola Chasing Murillo

Defuncions:

- María Ruiz Sánchez
- Miquel Tous Nadal
- Antònia Gelabert Bauzà
- Josefa Ruiz Puentedena
- Maria Quetglas Fons
- Bàrbara Servera Gayà
- Antònia Santandreu Caldentey
- Joana Lliteras Planas
- Bàrbara Suñer Riera
- Sebastiana Canet Juan
- José Maria Oliver Bosch
- Bel Quetglas Quetglas
- Ramón Gelabert Andreu
- Jerònia Sansaloni Pascual
- Antònia Galmés Pont
- Antònia Truyols Perelló
- Sebastià Rosselló Homar
- Dolores Rodriguez Sánchez
- Jaume Llull Galmés
- María Santa de Oliveira
- Carlos Gómez Santandreu
- Juan Mas Pascual
- Catalina Fons Riera
- Isabel Riera Galmés
- Jaume Galmés Duran
- Maria Riera Veny
- Antònia Galmés Cabrer
- Nicolás Loaysa Sánchez
- Rafel Adrover Puigrós
- Tomeu Frau Galmés

Parròquia de Crist Rei

Defuncions:

- Martí Llull Ribot
- Rafel Rosselló Nadal
- Toni Munar Nadal
- Tomeu Gomila Castell
- Bàrbara Melis Gelabert
- Jaume Rigo Gomila
- Teresa Fuster Valls
- Juan Manuel López Bernabé
- Tomeu Sureda Servera
- Francisco Pascual Mesquida
- Andreea Riera Gelabert
- Joan Sbert Truyols
- Joan Riera Riera
- Esteve Llull Llodrà
- Andreu Galmés Vallcaneras
- Jaume Mascaró Alzamora
- Margalida Galmés Miquel
- Francisca Femenias Llull
- Miquel Grimalt Riera
- Joana Martí Fullana

Parròquia de Sant Pau

Defuncions:

- Antònia Ramón Riera
- Juan Planiol Frau
- Antonio González Garcia
- Francisca Febrer Mestre
- Maria Dolores Peña Pozo
- Gabriela Servera Ordinas
- Jerònia Bauzà Mayol
- Toni Cañellas Amengual

Breus

Equip de redacció

DIMECRES DE CENDRA

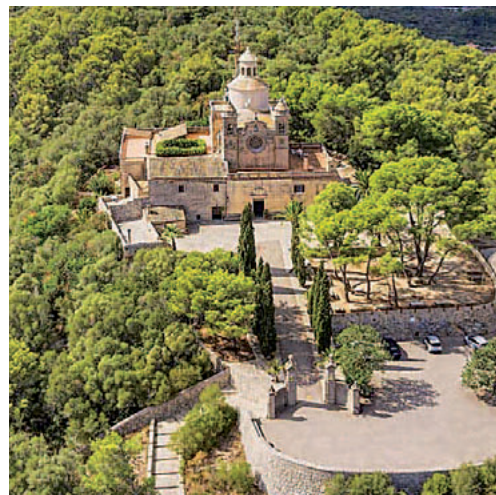
Dimecres dia 6 de març comença la Quaresma amb el Dimecres de Cendra. Per aquest motiu, aquest dia, tindrem la celebració comunitària de la Cendra al Convent a les 20h.

VIA-CRUCIS

Durant el temps de Quaresma, es duran a terme 3 Via-Crucis, un a cada parròquia. Als Dolors seria dijous 14 de març a les 20h. A Crist Rei, dimecres 20 a les 19h. I a Sant Pau dimarts 26 a les 19:30h. Aquests dies no hi haurà missa a la parròquia on es faci el Via-Crucis.

CONVIVÈNCIES AL SANTUARI DE SANTA LLÚCIA

El cap de setmana 9 i 10 de març, els joves d'Emaús aniran de convivències al Santuari de Santa Llúcia per tal de començar plegats aquest temps de preparació cap a la Pasqua.

EXCURSIÓ DE PRIMER DIUMENGE DE QUARESMA

Diumenge dia 10 de març, hi haurà excursió de primer diumenge de Quaresma amb nins i pares de catequesi de primera comunió al Santuari de Bonany. Partiran tots plegats de davant Juguets a les 10h i tornaran a Manacor després del dinar.

Informació del moviment parroquial a la nostra Ciutat de Manacor del passat any 2018

A la Parròquia dels Dolors s'han celebrat...

Matrimonis: 5. Comunions: 40 (19 nines i 21 nins)
Baptismes: 35 (15 nines i 20 nins). Defuncions: 107 (36 dones i 71 homes)

A la Parròquia de Sant Pau...

Matrimonis: 0. Baptismes: 8 (4 nines i 4 nins).
Comunions: 0. Defuncions: 30 (18 dones i 12 homes)

A la Parròquia de Crist Rei...

Matrimonis: 0. Comunions: 14 (7 nines i 7 nins).
Baptismes: 8 (4 nines i 4 nins). Defuncions: 44 (20 dones i 24 homes)